

POŠKOLÁK

PÍŠÍ A KRESLÍ ŽÁCI ZÁKLADNÍ ŠKOLY CHVALKOVICE

Zamyšlení na závěr školního roku

Vážení rodiče, učitelé a žáci.

Máme tu závěr školního roku 2014/15. Že nám to rychle uteklo? Ani tento rok nebyl na události chudý. Jak je již naší tradicí, ani dnes již bývalý ministr školství Marcel Chládek nevydržel celé své funkční období. Ať již jsou jeho důvody k odvolání jakékoliv, patří mu dík za odvedenou práci v čele svého resortu. Novému ministru či ministryni přeji, aby to v horkém úřadu vydržela až do konce svého funkčního období, a doufám, že nepřijde s nějakou reformou, ale nechá nás v klidu pracovat.

Také došlo k zavedení kariérního řádu učitelů. Momentálně je tato novinka ověřována na tzv. pilotních školách. Ve všech školách by měl být zaveden do praxe až v roce 2018. Já k tomu dodávám, pokud na něj budou peníze. Na tento kariérní řád navazuje také kariérní řád ředitelů. Oba řády jsou spojeny nejenom s navýšením platu, ale také se studiem a skládáním atestací, takže ani v pokročilém věku si asi moc neodpočineme.

Co se týká posledního bodu tohoto pohledu na události školního roku, a to na zavedení inkluze, nápad je to nepochybně správný. Ovšem kroky, které jej doprovázejí, vzbuzují rozpaky. Pokud stát myslí inkluzi opravdově, nezbyvá nic jiného, než nalít do systému veliké množství peněz. Nemyslím na platy učitelů, ale na zaplacení asistentů k handicapovaným dětem, psychologů, terapeutů a také na různé kompenzační pomůcky. Jinak se tento záměr setká s neúspěchem stejně jako zavádění školních vzdělávacích plánů, které učitelé moc nevívali a dnes prosakují zprávy, že od nich bude pomalu upuštěno.

Nyní k událostem v naší škole. V březnu nás navštívila kontrola ČŠI. Celá inspekční zpráva je k dispozici na školním webu. Ačkoliv obavy byly značné, zpráva vyznívá spíše pozitivně a některé zjištěné nedostatky se nám podařilo již odstranit. Velmi nás potěšily také praktické rady, které nám zástupci inspekce poskytli.

V letošním školním roce jsme též realizovali dva projekty, a to Škola na dotek v Královéhradeckém kraji, který realizujeme ve spolupráci s SŠIS Dvůr Králové nad Labem a jenž se blíží ke svému závěru. Tento projekt má pod patronátem paní učitelka Černá. Druhým projektem se stala Etická výchova, kterou budeme ukončovat příští rok, patronkou tohoto projektu je paní učitelka Horká.

V historii školy se asi dlouho nestalo, aby se téměř současně vdaly dvě kolegyně a obě Kateřiny. Od 30.5. své příjmení změnila naše kolegyně ze školní družiny Kateřina Mochová (dnes **Prchlíková**) a 12. 6. své příjmení změnila Mgr. Kateřina Černá (dnes **Marelová**). Všichni jim přejeme hodně štěstí.

Také bych chtěl popřát hodně štěstí již zmíněné Kateřině Prchlíkové a Marcelce Horké. Obě totiž vstoupily do kurzu *Etické výchovy*. Mají před sebou čtyřicet hodin studia v Praze.

Úspěšnou studentkou se stala kolegyně Hana Vojtěchová, která dokončila 250 hodinový kurz studia pro koordinátory ŠVP. Tímto ji ještě jednou gratuluji. Na závěr svého studia prozatím čeká kolegyně Markéta Ulrychová. Tímto odstavcem jsem chtěl upozornit zejména vás, milí žáci, že i v dospělém věku se prohlubování svých znalostí nevyhnete.

No a nyní bych Vám všem chtěl popřát krásné a pohodové prázdniny a odcházejícím devátákům, aby na nových působištích dělali čest svému i našemu jménu.

Mgr. Petr Hlávka, ředitel školy

Nocování s Andersenem

Tak jako na mnohých místech České republiky a i v zahraničí se na naší škole 27.3.2015 konalo nocování s Andersenem. Je to akce, na kterou se těšíme a také si ji patřičně užijeme. Letošního ročníku, který probíhal ve znamení Večerníčků, se zúčastnilo 15 dětí (2. – 4.třídy) a 3 dospělí. Večer jsme zahájili v místní knihovně. Prověřili jsme si, jak jsme na tom se znalostmi Večerníčků, nechyběl ani kvíz. Po večeři ve škole jsme se rozdělili do dvojic a luštili, hádali, skládali puzzle atd. Po setmění následovalo pozorování hvězdné oblohy a stezka odvahy setmělou školou s hádankami. Před spaním jsme se seznámili s Ducháčkovic rodinou – knihou S. Větrné, která je plná duchů. Shodli jsme se na tom, že se kniha opravdu povedla. Ráno proběhlo vyhodnocení soutěží a odměňováním dětí. Děkujeme maminkám za napěčení buchet. Bylo to milé. Tak zase za rok.

BK

Z pátku na sobotu jsem spala ve škole. Probíhala tu noc s Andersenem. Soutěžili jsme, hráli různé hry a také navštívili knihovnu. Poslední úkol byl vyluštit křížovku, ke které jsme měli rozmístěné po celé škole hádanky. Museli jsme je najít. Všude byla tma, ještě že jsme měli baterky. Kolem půlnoci jsme šli spát. Ráno po probuzení jsme si zabalili věci, nasnídali se a potom nám paní učitelka Krausová s mamkou vyhlásily vítěze včerejších soutěží. Já s Valčou jsme vyhrály první místo. Vůbec jsem to nečekala. Potom už začali chodit rodiče a pomalu jsme se rozcházeli. Zbytek víkendu jsem byla doma, jen v neděli dopoledne jsme se jeli podívat do České Skalice na americké vojáky. Vojáci nám mávali, jeden z nich mě zaujal, protože to byl černoch.

Napsala: **Adéla Kaněrová** – 4.třída

Velikonoční prázdniny

Dne 2.4.2015 nám začaly tradiční velikonoční prázdniny. První den prázdnin i s noclehem u nás strávila kamarádka Jenny. Šli jsme spát dlouho a ráno vstávali „brzy“ kolem 9:30, protože v pátek jsem odjížděla na zbytek prázdnin na Sázavu, kde mám příbuzné, mou tetu a bratrance. Bratrance se jmenují Adam a Pepa. Když jsem tam přijela, tak jsme hned šli ven. Měli jsme sraz s jedním mým „kamarádem“ Filipem, s kterým jsem se neviděla asi 8 měsíců. Byl už pátek večer a my jsme dělali (jak je u nás známo) blbosti. Lítali jsme po celé Sázavě a chovali se jako blázni. V sobotu odpoledne jsme jeli na hrad Štemberk. Bylo to tam úžasné. Dověděla jsem se mnoho zajímavého. Rodina Štemberků pochází z 15. století a její potomci žijí dodnes. Pryč od dějepisu a zpátky k vyprávění. Vrátili jsme se zpět do Sázavy asi ve 4 hodiny odpoledne. Potom jsme šli

zase já, Pepa a Filip ven. Prošli jsme snad celé okolí Sázavy. V nohách jsme měli kolem 10 kilometrů. Večer jsme byli unavení, tak jsme šli spát. V neděli jsme tradičně šli zase ven. S Filipem se znám docela dlouho, kolem 4 let. Pepu znám 13 let (nečekaně, když je z rodiny). Všichni tři si dobře rozumíme. V pondělí byla změna plánu. Nebylo to tradiční velikonoční pondělí, ale já, teta, Adam a Pepa jsme jeli do Prahy. Vyjeli jsme vlakem brzy ráno. Kolem 7 hodin. V Ledečku jsme přestupovali do tzv. Sloního vlaku (dvoupatrový vlak). V 9:30 jsme přijeli na hlavní nádraží a odtamtud jsme jeli metrem na Nový Smíchov. Tam jsme se šli nejdřív najíst. Já s Pepou jsme šli do KFC a teta s Adamem do McDonaldu. Když jsme dojedli, šli jsme do kina na film Vyblíjená. Bylo to nic moc... V 5 hodin jsme přijeli do Sázavy. Šli jsme naposledy ven: já, Filip, Pepa, Adam a můj nevlastní bratranec Michal. Prošli jsme celou Sázavu. V 8 hodin pro mě přijela mamka. Přijeli jsme domů kolem 11. hodiny večer. Takto moje prázdniny končí. Nejsou sice moc velikonoční, ale moc jsem si je užila.

Napsala: **Kristýna Volfová** – 7.třída

Lucie Žampová – 9. třída

Den Země na prvním a druhém stupni

Dne 20.4.2015

k nám do školy přijela paní s dravci. Když jsme přišli k tělocvičně, seděl tam orel. Šli jsme dovnitř a tam už nás přivítala paní s dravci. Nejdříve vytáhla puštíka jménem Rozárka. Byla strašně milá. Pak vytáhla sovu pálenou. Paní nám dávala otázky, a když byla těžká a někdo věděl odpověď a řekl jí dobře, tak si mohl vybrat nějaké peří z určitého dravce. Viděli jsme velkého výra. Měl krásné oranžové oči. Také jsme viděli krkavce. A měla ho ochočeného, že uměl i mluvit, ale my jsme ho mluvit neslyšeli. Poprvé jsem viděla porovnání mezi kánětem obecným a kánětem mexickým. Uhodla jsem otázku a dostala jsem pérko z káněte. Paní nás také poučila o zajímavostech o dravcích a povídala nám o tom, jak se o ně stará. Má jich doma prý 20. Pak přijel pán s brouky a také přinesl pavouky a jednoho velkého hada. Hada jsem si vzala do náruče, ale pavouky ne. A pak tady byl pán z Trutnova z lesnické školy. A mluvili jsme o zvířatech z lesa. Nakonec jsme koukali na film o adrenalinových sportech. Lyžovali tam na velikých posněžených skalách a po filmu jsme šli domů.

Kristýna Bittnerová – 9. třída

Napsala: **Karolína Kapounová** – 9. třída

Dne 20. 4. proběhl na naší chvalkovické škole Den Země. První akcí, která byla pro žáky prvního stupně připravena, byla ukázka dravců a sov v tělocvičně naší školy. Paní, která za dětmi přijela, měla dravce, sovy i závěrečné překvapení schované v dřevěných bedýnkách. Některá zvířátka byla nedočkavá a dožadovala se pozornosti hlasitým křikem, byla neklidná a rušila výklad. Děti si vyslechly informace a prohlédly si všechna zvířátka, ale hlavně měly možnost si na ruce podržet sovu pálenou, puštíka obecného jménem Rozárka, káně lesní jménem Terezka, káně mexické, výra velkého, sokola i havrana. U vchodu do tělocvičny seděl ještě na bidýlku orel Pepa. Závěrečným překvapením byla pro děti fretka.

HV

Dravci

Když jsem se dozvěděl o tom, že k nám do školy přijede paní s dravci, byl jsem šťastný. A ještě šťastnější jsem byl, když jsem měl tu možnost, držet na ruce káně mexické. Bylo velké jako káně, které žije normálně u nás ve volné přírodě. Káně vážilo skoro více než 1,5 kg. Paní měla více dravých ptáků: například sovu pálenou, výra velkého, puštíka, ale i havrana. Ale to, co jsem doopravdy nečekal, bylo, že měla s sebou i fretku, aby všem dětem ukázala, že zvířátko jako třeba savec není plyšová hračka. A na co bych málem zapomněl, paní měla s sebou i orla. Ukázka byla opravdu hezká a poučná.

Napsal: **Hynek Jarkovský** - 5. třída

Třídíčka jablek v Zájezdě

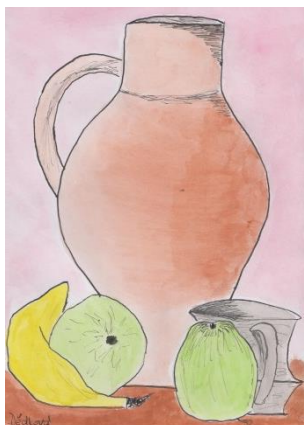
Dne 20. dubna jsme jeli na Den Země do Zájezdu na třídíčku jablek. Přijel pro nás autobus, který vozí pracovníky ze Zájezdu do různých míst a odvezl nás přímo do sadu. Tam nám vysvětlili, k čemu sad slouží. Pak jsme se také projeli dvěma traktory. V jídelně jsme měli ochutnávku pěti druhů jablek. Každý jsme po ochutnávce jablka hlasoval, která odrůda jablka mu chutnala a nakonec jsme vybrali nejlepší a nejchutnější jablíčko. Nejlepším se stala odrůda GALA, ale podle mě byl nejlepší ŠAMPION. Potom jsme ještě ochutnali jablečný mošt. Dále jsme šli na prohlídku skladu a do třídíčky jablek. Tam jsme pozorovali, co se s těmi jablíčky děje. Velmi se mi exkurze do sadu a třídíčky jablek líbila.

Napsala: **Lucie Čepová** - 5. třída

Čarodějnice

Den 29.4.2015 proběhly Čarodějnice. Na Čarodějnicích jsem byla já, Týna, Natka a Jenny. Jenny k nám přijela ve tři, Týna ve dvě a Natka posléze, protože bydlíme ve stejné vesnici. Původně jsme měly v plánu být na Čarodějnice v Bukovině, ale do půl sedmé jsme byly u nás a v sedm jsme jely do Dvora K. n/L. Byl tam totiž ohňostroj a Majáles. Jeli jsme v hasičském autě s Natky tátou a dvěma hasiči. Nejdřív jsme jeli umýt auto, no...my.. spíš jeden z hasičů. Když bylo domyto, jeli jsme na Majáles. Když hasiči parkovali, tak ulomili světlo a jeden z hasičů řekl: „Tak hlavně, že máme to auto umytý.“ Jeden z těch hasičů byl velmi vtipný. Když už jsme chtěly jít se projít po Dvoře, tak jsme čekaly jako vždy na Natku, kdy jí táta dá peníze. Tak jsme si tam asi půl hodiny postály. Pak už je dostala a šly jsme se projít. Nejdřív Týna chtěla kebab, ale nenašla ho. Všude bylo ohromně lidí a velký pódium, kde hráli Vaťáci. Hráli tam různé písničky od Kabátu atd... Když jsme šly zadem jako kolem pódia, tak tam byl

Adéla Dědková – 7.třída

úplně boží bubeník s krásnými zády, my s Jenny jsme úplně slintaly. Šly jsme na pouť, vůbec jsme nevěděly, že tam nějaká pouť je. Cpaly jsme se v davu jak nějaké sardinky. Pak jsme se dostaly ven a Jenny s Týnou si šly koupit kebab a já pizzu. Když jsme dojedly, šly jsme zase na pouť. Byl tam X-tream. Nakonec tam šla Jenny s Natkou. Já bych na to nikdy nešla. Když z toho vyšly, začaly říkat, jak to bylo skvělé a boží. Pak jsme šly do Tesca si koupit nějaké pití. Obešly jsme si skoro celý Dvůr. Šly jsme zase zpátky na Majáles. Když jsme tam dorazily, nejdřív jsme nevěděly, co dělat, ale pak jsem šly na hasičské auto a seděly jsme tam. Byla nám strašná zima, ale pak jsme se začaly nějak hýbat. Natka s Jenny po sobě házely flašku, Natka chtěla po svém tátovi klíče od auta, ale on začal tancovat, takže jsme si tam ještě nakonec zatancovaly i my. Pak už jsme jely domů. Byly to ty nejlepší Čarodějnice.

Napsala: **Adéla Dědková** – 7. třída

Markéta Kožená – 9.třída

Dne 12.5 k nám do školy přijela slečna *Denisa Dedičová*. Přijela nám udělat přednášku o tom, jak zvládnou svého „mozkového slona“. Bylo to dlouhé asi hodinu a půl. V první polovině nám vysvětlovala, co je to prokrastinace. Říkala nám, že v našich letech hodně prokrastinujeme (tedy vyhýbáme se věcem důležitým a upřednostňujeme zahálení) před našimi domácími úkoly. V druhé polovině nám rozdala tak zvané „buzer-lístky“. Přednáška se mi moc líbila.

Napsal: **Tomáš Kaněra** - 7.třída

Jitka Nýčková – 6.třída

Kristýna Bittnerová – 9.třída

Úpice bratří Čapků

28. května jsme se vydali autobusem do Úpice. Čekalo nás vyhlášení soutěže, do níž jsme poslali ty nejpovedenější příběhy.

Natálie Marečková – 3.třída

Jeli jsme ve složení: *Jitka Nýčová, Lukáš Provazník, Adéla Šiborová, Tomáš Kaněra, Kateřina Martincová a Markéta Kožená*. Pro diplom si jelo ale jen jedno dítě – *Adéla Šiborová*. Ovšem nevěděla o tom do poslední chvíle, bylo to překvapení.

Celá akce se konala nad Městskou knihovnou v Úpici a vše bylo hezky promyšleno a naplánováno. Po celém obvodu sálu ležely zaslané obrázky. Byly poslány do výtvarné části soutěže, kde byla naším zástupcem Jitka. Před samotným vyhlášením proběhla beseda s porotou. Na ní se žáci dozvěděli, jak poutavě psát a jak se porotě líbily jejich poslané příběhy.

A nastalo vyhlášení vítězů. První ve své kategorii se umístila Adélka, která si šla cenu prebrat celá roztřesená a překvapená. Vítězství asi nečekala. Dostala krásnou knihu, ze které byla nadšená.

V Úpici se nám líbilo. Užili jsme si se svými kamarády, dobře se najedli a čekalo nás i vzrušující dobrodružství, když nám na Hoříčkách ujel spoj a my jsme se domů museli dopravit auty s paní Leskovou a Krskovou. Protože ale bylo krásně a měli jsme dobrou náladu, celý den jsme strávili v pohodě.

MH

Kateřina Bittnerová – 3.třída

Adéla Šiborová - O loupežníkovi

1. místo v kategorii 7. tříd na téma Velká loupežnická pohádka

Jednoho večerního dne se v nedaleké vesničce narodilo děťátko. Bylo malé, krásné a byl to chlapeček. Rodiče mu dali jméno Jan. Všichni byli velice šťastni. Ještě ten večer se konala veliká oslava.

Čas plynul a Honzovi byly 2 roky. Právě byl s maminkou v lese a sbírali dřevo na zátop, když vtom Honzík zjistil, že neví, kde je. Nikde to nepoznával a maminku taky neviděl. „Maminko, maminko!“ volal Honzík, ale nikdo mu neodpovídal. Tři dny bloudil po lese a stále volal, ale východ z lesa nenacházel. Měl hlad, jedl jen borůvku a různé plody, co byly v lese.

Čtvrtý den, kdy už si začal zoufat, konečně uviděl nějakou chaloupku. Nebyl to sice jeho domov, ale svítilo se tam, tak tam musel někdo bydlet. Honzík šel a zaklepal. Uslyšel kroky a pak kdosi otevřel dveře. Stála v nich žena s úsměvem na tváři. Viděla, jak má chlapeček umazané věci a je celý špinavý. „Jakpak se jmenuješ?“ zeptala se žena a začala lít vodu do nerezové vany. „Jsem Honzík,“ řekl jí, „a ztratil jsem se v lese mamince. Byli jsme na borůvkách. Hledal jsem ji, ale nikde nebyla, odešla asi beze mne,“ dodal smutně Honzík a utřel si usazený obličej. Žena se na Honzíka smutně podívala. Vyspíš se dnes u mne a zítra půjdeme tvou maminku zkusit najít,“ dodala a přilévala další vodu.

Honzík si vlezl do vany a začal se mýt. Když byl umytý, navlékla ho žena do čistého oblečení a uložila ho do čistě převlečené postele. Honzík hned usnul, byl tak unavený a zmrzlý a nohy ho bolely, že byl rád, když našel tak hodnou ženu.

Ráno Honzíka vzbudila krásná vůně. Posadil se a rozhlédl se. Žena stála u stolu a něco tam dělala. Když viděla, že je Honzík vzhůru, usmála se. „ Krásné ráno, Honzíku, pojď se najíst a po snídani půjdeme hledat tvou matku.“ Honzík se pořádně najedl. Po snídani se vydali do lesa. Žena si nesla košíček, aby do něho mohla cestou sbírat borůvky na koláč. Šli lesem a volali. Stále nic. „ Pojď, Honzíku, půjdeme zpět k nám domů, jsme moc daleko a brzy bude oběd,“ řekla smutně. Bylo jí Honzíka líto. Zatímco šli zpět, tak skoro celou cestu Honzík plakal. Přišli a Honzík se posadil.

Matěj Říha – 1.třída

Lenka Nýčová – 1.třída

„ Mohl bych tedy bydlet u vás?“ zeptal se a usmál se. Žena nadšeně přikývla a usmála se na Honzíka. Léta plynula a z Honzíka vyrostl krásný a milý chlapec. Zapomněl na vše, co se tenkrát stalo, a myslel si, že žena je jeho matka. Takže ji bral jako za svou maminku. Žili si v tom domečku v lese opravdu šťastně.

Honzíkovi mělo být už pomalu osmnáct let a byl už dost veliký. Jednou při snídani, den před jeho narozeninami, se Honzík zeptal matky:

„Mami, bude mi už osmnáct let a chtěl bych jít do světa. Nebyl jsem dál, než na kraji lesa, chtěl bych poznat další kus světa. Matka si povzdechla. „ Dobře, jsi už dost starý a měl bys jít, kam se ti zachce.“ Hned ráno jak se probudil, vzal si něco k snědku, rozloučil se s matkou a řekl jí, že bude v pořádku a že se vrátí. Na rozloučenou ho matka objala a se slzami v očích mu zamávala na cestu. Honzík tedy šel do světa.

Po nějaké hodině přišel na kraj lesa. Před sebou viděl kopce a potoky a v dálce nějaké město. Bylo teplo. Sundal si tedy košili, hodil si ji přes rameno a vyšel. Šel dlouhou cestou, ale v polovině cesty byl malý lesík. Vypadal temně. Honza se ale nezastavil. „ Přece mě nezastaví malý lesík.“ V lese byla zima. Honza si navlékl košili. Byla mu strašná zima. Najednou uviděl dál v lese malé světýlko. Rozhodl se, že se podívá, co to je. Šel, šlapal na kořeny stromů, zakopával o pařezy a zachytával se do větvíček stromů. Už byl kousek od toho světla, když vtom uslyšel hlasy. Nerozeznal, co kdo říká, ale slyšel, že někdo mluví. Šel dál, až uviděl, že na měkké půdě je udělaný oheň. A kolem něj sedělo snad dvacet mužů. Honza nevěděl, kdo to je, tak vylezl na nejbližší strom a rozhodl se, že bude poslouchat. „ Zítra tudy pojede kočár a v něm pojede král se svou dcerou a povezu zlatu,“ slyšel jednoho z mužů. „Musíme je obklíčit a sebrat jim ho,“ řekl další muž. „ Ale co když nás chytí a zavrou nás do žaláře, nebo nás oběsí,“ dodali vystrašeně dva muži. „ Jestli se bojíte a chcete tady zůstat, tak prosím, ale z toho zlata nic nebude vaše. Buď nám pomůžete přepadnout krále, nebo si tu sedíte na zemi a nic nedělejte. Ale budete mít smůlu,“ řekl jim první muž a rozzlobeně na ně pohlédl. Muži se ho zřejmě báli, tak zavřeli pusy a jenom přikývli. Honza se zalekl. „Loupežníci!“ vykřikl vylekaně a začal pomalu slézat se stromu. Najednou pod ním praskla větvíčka a zřítíl se dolů. Loupežníci ho slyšeli.

Rozhlédli se kolem, a když ho spatřili, rozběhli se za ním. Honza vstal a honem utíkal, co mu nohy stačili. Loupežníků bylo ale hodně. Brzy ho dostihli a obklíčili ho. Měli zbraně, takže se Honza neodvážil udělat ani krok. „Ty jsi nás odposlouchával, jo?“ zeptal se největší z loupežníků. Byl to zřejmě jejich vůdce. „Byla to náhoda, viděl jsem světlo, tak jsem si myslel, že tu někdo bydlí, no a narazil jsem na vás.“ řekl Honza. „Takže jsi slyšel i to, jak chceme přepadnout krále, že?“ zeptal se loupežník a rozzlobeně se na něj podíval. „ Ano slyšel, a proč to chcete udělat ?“ zeptal se zvědavě Honza a snažil se vyprostit se sevření několika loupežníků. „ Chceme prostě mít víc zlata. Už jsme takhle krále přepadli vícrát, ale hodně z nás už zavřeli do žaláře. Zbylo nás jen devatenáct.“

Martin Cabicar – 1.třída

Štěpánka Schertlerová – 4.třída

Podařilo se mu to. Vzal nůž a pomalu přerézával provaz. Postavil se a rozběhl se tou stranou, jakou se vydali loupežníci. Po chvíli je viděl, byli schovaní za stromy a čekali. Honza se taky schoval za strom a čekal. Loupežníků bylo moc, nemohl tomu zabránit, zase by ho svázali a nebo něco horšího. Čekal tedy. Po chvíli se ozval klapot koňských kopyt. To už se blížil kočár. Potom už jen slyšel útok loupežníků. Po chvíli bylo po všem král se vracel zpět bez zlata a loupežníci utíkali zpět do lesa s plnými pytli zlata. Honza se rozhodl, že půjde do města na zámek. Dal se na cestu. Trvalo mu to celý den. Město bylo od lesíka ještě daleko. Ve městě bylo hodně lidí. Každý něco prodával a byla tam i malá hospůdka. Honza šel dovnitř, protože si chtěl chvíli odpočinout. Po kapsách měl nějaké peníze. Chvilu si odpočinul. Seděl u stolu a najednou zaslechl, jak se spolu baví několik pohledných mužů. Seděli u vedlejšího stolu a o něčem se horečně bavili. Honza zaslechl několik slov., „Hele hoši, král rozhlásil, že ten kdo najde jeho poklad, tak mu dá svou nádhernou dceru za ženu a s ní i celé království,“ řekl jeden z mužů. Honza se pousmál. Zaplatil a vyšel ven. Rozhodl se., že půjde na zámek za králem a řekne mu kde je to zlato. Přišel k zámku. Před velkými dveřmi stáli dva muži. „Jdete za králem?“ zeptal se jeden muž., „Ano, chci jít za králem,“ odpověděl Honza. Otevřeli mu dveře. Vevnitř to bylo krásné. Všude byly sochy a bylo to tam moc nádherné. V tom přišel další muž a odvedl Honzu za králem. Král se zdál mile překvapen. „Našel jsem váš poklad. Je v tom malém lesíku za kopcem.“

Anežka Mohrová – 4.třída

„Vážně? Tak v tom případě mě tam zaved!“ řekl nadšeně král. „Zavedu, jen musíte sebou vzít několik mužů. V lese jsou loupežníci a ti mají váš poklad,“ dodal Honza. Král šel za několika muži a za chvíli už kočárem jeli do nedalekého lesa. Přijeli k lesu. „Musíte to obejít a jít okolo,“ řekl Honza a slezl z kočáru. Královi muži vešli do lesa. Honza šel s nimi. Šly pomalu a potichu. Už je viděl. Loupežníci stáli kolem zlata a hlasitě se radovali. „Kde je ten hoch? Utekl nám, teď hrozí, že poběží za králem,“ řekl vyděšeně jeden loupežník. „Nevadí, máme dost zlata. Nějaký hoch mě nezajímá,“ řekl největší loupežník a prohraboval se ve zlatě. Honza najednou zavolal., „Héj, tady jsem!“ Lupiči ho spatřili a rozeběhli se k němu. V tom se rozeběhli královi muži a popadli loupežníky., „To si vypiješ!“ zařval největší loupežník a rozzlobeně pohlížel na Honzu., „Teď už krást nebudete,“ řekl Honza a usmál se. Muži loupežníkům zavázali ruce provazy a šli s nimi směrem k zámku. „Tady je vaše zlato,“ řekl s úsměvem Honza a ukázal na hromadu zlata. Král byl ohromně rád, poděkoval z celého srdce Honzovi. Naložili zlato zpět do kočáru a odvezli ho do zámku. Na to, co slíbil. Dal Honzovi za ženu princeznu Annu a s ní i celé království. Všechno dobře dopadlo a s Annou se mají na zámku spolu dobře.

Denisa Hrušková – 4.třída

Lenka Nýčková – 1.třída

DIVADELNÍ PŘEDSTAVENÍ ROMEO A JULIE V HRADCI KRÁLOVÉ

V pondělí 1.6. 2015 se druhý stupeň vydal do Klicperova divadla, aby zhlédl hezké představení Romeo a Julie.

Adélka Jochová – 3.třída

Představení se neslo v moderním duchu a místem střetu byly dva světy – romský a bílý. Dvěma znepřátelenými rody byli tedy Montekové a Kapuleti, jejichž děti se sblížily a zamilovaly. Do představení byly zakomponovány moderní prvky dnešního světa techniky, ať už šlo o mobily, notebooky a moderní hudbu. Bohužel nechyběla ani vulgární slova, která jsou již docela běžnou součástí kulturních akcí tohoto typu. Vždy si klademe otázku, zda je to pro dětské publikum vhodné, ostatně nejen pro dětské. Romská problematika zde byla dobře nastíněna a došlo i na vraždu jednoho z Romů, kdy nás docela mrazilo.

Představení bylo prodchnuto humorem, nechyběly vtipné hlášky, ale samozřejmě hlavním bodem byl tragický skon obou milenců, jak jsme v tomto příběhu očekávali. Představení se nám celkově líbilo a domů jsme dorazili po jedné odpolední, abychom školní den zakončili obědem.

Terežka Sládková – 2.třída

MH

Den dětí – výlet do Kuksu

Žáci 1. stupně naší školy prožili Den dětí tentokrát netradičně výletem do krásně zrekonstruovaného barokního komplexu v Kuksu. Byl to výlet naučný, protože si žáci prohlédli sochy Matyáše Bernarda Brauna, a to nejen sochy ctností a neřestí, ale také sochy andělů, Davida, Goliáše a mnoha dalších, umístěných v celém areálu. Nahlédli do hrobky v kapli. Proběhli se v zahradě, která jim připomínala bludiště. Tam se jim líbily malé fontánky hlavně proto, že bylo teplo a máchali si v nich ruce.

Aby byli žáčci spokojeni, došlo i na nakupování. Mnozí si koupili drobné upomínkové předměty. S nějakou dobrotou, zmrzlinou nebo limonádou se usadili na kaskádovém schodišti, které se ze zámku a lázní na levém břehu Labe jediné dochovalo do dnešní doby.

MS

Výlet do Kuksu

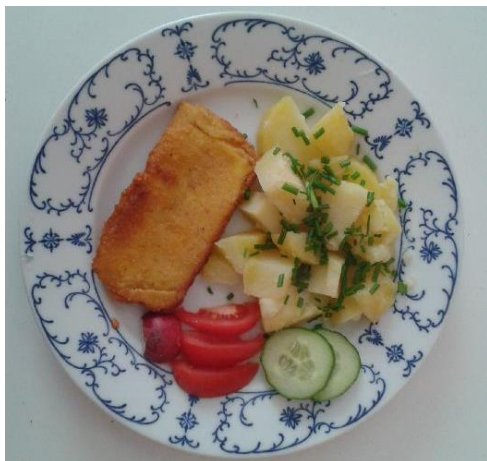
Jeli jsme do Kuksu, protože den před tím byl Den dětí. Takže jsme tam byli na oslavu dětského dne. Viděli jsme tam různé sochy z pískovce, které vytesal Matyáš Braun. Byly tam dokonce i sochy, ze kterých tekla voda. A nechyběly tam ani sochy Davida a Goliáše a sochy neřestí a ctností. Byl to dobrý výlet, moc se mi to líbilo. Ale nejvíc se mi líbil obchod se suvenýry. Ale hezká byla i zahrada a zámek. A měli jsme i zmrzlinu, já měl malou míchanou - čokoládu a vanilku. Taky jsme házeli peníze do studny přání. Potom jsme se dívali na rybičky. A taky jsme viděli Japonce, potom jsme běhali v bludišti a máchali jsme se v kašnách, do těch někdo také házel peníze. Neukradne je někdo?

Napsal: **Adam Lesk** - 3. třída

Vaření na naší škole

Žáci šesté a sedmé třídy v letošním roce absolvovali hodiny vaření. Během těchto hodin se seznámili se základními postupy přípravy pokrmů, s teorií zdravé výživy a také si sami vypěstovali a sklidili některé druhy zeleniny.

Jako příjemné zakončení hodin vaření jsme společně navštívili restauraci v České Skalici, kde se žáci společně naobědvali a vyzkoušeli si v praxi pravidla slušného stravování.

AC

Dopravní hřiště Náchod

Žáci 4. a 5. ročníku se vydali 29. května na dopravní hřiště do Náchoda, kde měli složit cyklistické zkoušky. Žáci se přípravě věnovali jak ve vyučovacích hodinách, tak i doma. Někteří brali přípravu opravdu poctivě, vážně a velmi se těchto zkoušek obávali, ale bohužel se objevil i přístup některých žáků velmi lhostejný. Žáci dnes upírají svůj zrak do dotykových telefonů, počítačových her a kolo jim nic neříká. Což je velká škoda, protože si myslíme, že by všechny děti měly být seznámeny s bezpečností, ale i s možným nebezpečím číhajícím na silnicích. Cyklistickou zkoušku, která se skládala ze dvou částí, a to praktických jízd na kole, tak i z písemného testu, nesplnilo 6 žáků. A ti co úspěšně zvládli celou zkoušku, tak byli na sebe náležitě hrdí, že jsou právem držiteli řidičské průkazu na jízdní kola a vědí, jak se na silnicích ale i mimo nich mají chovat. A proto jim s radostí gratulujeme.

KM

Sára Bartoňová – 9. třída

Eliška Žďárská – 8. třída

Proslov

Devět let na základce je za námi a my se musíme, tak jako již mnoho tříd před námi, rozloučit se Základní školou ve Chvalkovicích. Poslední dny v devítce velmi rychle utekly a v září už budeme všichni zase ti noví a nejmladší, ať už na SŠ a nebo na SOU. Avšak na těch devět let na základní škole budeme všichni vzpomínat ještě dlouho.

Vše začalo v září roku 2006. Přišli jsme jako malí rozklepaní prvňáčci do třídy paní učitelky Škopové a s její pomocí jsme vytvořili skvělý kolektiv. Díky ní jsme se naučili základy čtení, psaní a počítání. Další rok už jsme však měli paní učitelku Krčovou, která se o nás skvěle starala až do konce páté třídy. Připravila nás na druhý stupeň a vždy když jsme udělali nějakou blbinu, vytahala nás za uši nebo za pejzy a byl klid, vše bylo vyřešeno.

Na druhém stupni už si nás vzala pod svá ochranná křídla paní učitelka Ulrychová. A i přes to, že jsme ji dost často neposlouchali a dělali blbosti, to s námi ty čtyři roky vydržela a snažila se vyřešit každý problém a spor, který jsme měli. A k tomu všemu nás zvládala učit hlavně matematiku, chemii, tělocvik a poslední rok i občanskou výchovu, zeměpis a přírodopis. A za to všechno jí moc děkujeme.

Na konec bychom chtěli popřát všem budoucím devátákům hodně štěstí s výběrem budoucího povolání a úspěšného dokončení deváté třídy. Přejeme jim i hezké prázdniny. Doufáme, že i vy, učitelé, na nás budete vzpomínat v dobrém.

Balciráková Kateřina - SŠ propagační tvorby a polygrafie, Velké Poříčí - *Aranžér*
Bartoňová Sára - SŠ služeb, obchodu a gastronomie, Hradec Králové - *Fotograf*
Bittnerová Kristýna - SPŠ Kamenická a Sochařská Hořice - *Konzervátorství a restaurátorství*
Bujalský Vojtěch - SOU a SOŠ Vocelova, Hradec Králové - *Provoz a ekonomika dopravy*
Čech Jakub - SŠIS, Dvůr Králové nad Labem - *Informační technologie*
Germín Rostislav - Střední řemeslná škola, Jaroměř - *Tesař*
Kapounová Karolína - SŠ Zemědělská a Veterinární Lanškroun - *Směr všeobecné veterinářství*
Kejkrť Tomáš - Střední řemeslná škola, Jaroměř - *Opravář zemědělských strojů*
Koláčná Tereza - VOŠZ a SZŠ, Hradec Králové - *Laboratorní asistent*
Koláčný Tomáš - Střední řemeslná škola, Jaroměř - *Tesař*
Kožená Markéta - SŠ Propagační Tvorby a Polygrafie Velké Poříčí - *Propagační design*
Ladigová Jiřina - Obchodní akademie, Náchod - *Cestovní ruch a zahraniční obchod*
Picková Vladěna - VOŠS a SPŠS, Náchod - *Stavebnictví*
Prokop Šimon - Gymnázium, Dvůr Králové nad Labem
Serbousková Iveta - SŠ Vizuální Tvorby Hradec Králové - *Branding design*
Teuber Pavel - Gymnázium Jaroměř
Vrabec Lukáš - OA SOŠ JŠ, Hradec Králové - *Obchodní akademie*
Žampová Lucie - Obchodní akademie, Náchod - *Cestovní ruch a zahraniční obchod*

Školní rok 2009 - 2010

Školní rok 2010 - 2011

ZŠ Chvalkovice 2011 - 2012

ZŠ Chvalkovice 2006 - 2007

ZŠ Chvalkovice 2013 - 2014

Eliška Žďárská – 8. třída

Sběr papíru - vyhodnocení

Tak jak jsme plánovali, tak jsme učinili, a na první týden v červnu jsme objednali kontejner na sběr papíru. Opět nám jeden kontejner nestačil a museli jsme ještě první den sběru poslat pro druhý. Tentokrát by ani dva nestačily, neboť Michal Prouza ze 3. třídy přispěl s 1045 kg a toto množství přivezl přímo do sběrný jeho tatínek, a proto patří i jemu velký dík. **Celkem se nasbíralo 4 365,5 kg**, což je neuvěřitelné množství, a je vidět, že žáci na prvním stupni mezi sebou opravdu soupeří, kdo více papíru přiveze. Slibovali jsme, že za tento sběr nakoupíme švédskou bednu a už jsme tak učinili. Další sběr bude na podzim v příštím školním roce, tak pokud už chcete, můžete sbírat ☺

Adam Prajzler – 8. třída

KM

Závěrečné hraní

Vaše redakce časopisu všem přeje příjemné prožití letních prázdnin *KM, MH.*

Číslo 53 bylo vydáno 26. června 2015 v počtu 130 výtisků.